(२०) उक्तं फलमुपाख्यानमन्तरेण दृढयति। "देवभागो ह श्रौतर्षः। सावित्रं विदाञ्चकार। तꣳ ह वागदृश्यमानाभ्युवाच॥ ११॥ सर्व्वं वत गौतमो वेद। यः सावित्रं वेदेति। सहोवाच। कैषा वागसीति। अयमहꣳ सावित्रः। देवानामुत्तमो लोकः। गुह्यं महो बिभ्रदिति। एतावति ह गौतमः। यज्ञोपवीतं कृत्वाऽधो निपपात। नमो नम इति। स होवाच। मा भैषीर्गौतम। जितो वै ते लोकः" इति। देवान् भजतीति 'देवभागः' एतन्नामकः कश्चित् मुनिः 'श्रौतर्षः' श्रौतानुष्ठानाभिज्ञः। स च मुनिः सावित्रमग्निं ध्यानेन साक्षात् कृतवान्। 'तं' सावित्राग्निस्वरूपं आत्मानं पश्यन्तं देवभागं, काचित् 'वाक् अदृश्यमाना', सती आभिमुख्येनैवं 'उवाच'। 'यः' देवभागः, सावित्रमग्निं 'वेद' साक्षात् करोति, सोऽयं 'गौतमः' गौतमगोत्रोत्पन्नो मुनिः, 'सर्व्वं' अपि जगत्, 'वेद', 'वत' आश्चर्यमेतत् तस्य सर्व्वज्ञत्वमिति, तदेतद्वचनं श्रुत्वा केयं 'वाक्', इत्येवं स मुनिः पप्रच्छ। सा च वागेवमुत्तरमुवाच, 'अहं' सावित्राग्निरूपः सन्, 'अयं' अत्र वर्त्ते। कीदृशोऽहं, सर्व्वेषां 'देवानां', उत्तमलोकरूपः, सर्व्वेपि देवा मय्येव निवसन्ति। किञ्च 'गुह्यं महो विभ्रत्' सर्व्ववेदान्तेषु गोप्यन्तेजो धारयन्, इहास्मि 'इति'। 'एतावति' सावित्राग्निदेवस्य वचने श्रुते सति, तदानीमेव सः 'गौतमः', मुनिः स्वकीयेन वस्त्रेण 'यज्ञोपवीतं कृत्वा', महत्या भक्त्या 'नमो नमः','इति' उच्चारयन् भूमौ दण्डवत् 'निपपात'। तदानीं तदीयभक्त्या तुष्टः 'सः' खलु सावित्राग्निः, तमनुगृ-